

visningsvæsenet, vare vi alle enige om, at dette Forslag var det bedste af alle de Forslag, der nogen Sinde havde ligget paa Tingets Bord til dette Spørgsmaals Løsning.

Jeg udtalte uden at blive modsagt fra nogen Side indenfor Venstre — og har derfor Lov til at gaa ud fra, at det var paa Venstres Vegne —, at dette Forslag indeholdt det bedste af alt, hvad der havde været fremme i dette Spørgsmaal. Nu ser Forslaget anderledes ud. Nu have vi paa Folketingets Bord et Forslag, hvor Princippet lige og almindelig Valgret er fraveget, hvor man selv har foreslaaet privilegeret Valgret bibeholdt. Det Forslag, der her foreligger, er derfor en Krøbling, et Misfoster, som de Herrer nu skulle stemme for. At det er et Misfoster, er ikke underligt, da det er fremkommet ved det intime Samliv, ikke mellem Venstre indbyrdes, men mellem Venstre og Højre. Det er fremgaaet af en Alliance mellem de store og de smaa Bønder ligesom Forfatningsforandringen i 1866. Bagefter tror jeg nok, at de allerfleste indsaa, at det, der skete i 1866, var en Ulykke. Jeg tror, de fleste af dem, navnlig fra Venstres Side, der stemte for Forfatningsforandringen i 1866, hos sig selv sandede det gamle Ord: „Naar man spiser Kirsebær med de store, faar man Stenene i Øjnene“, og saaledes tror jeg ogsaa, det vil gaa den højtærede Indenrigsminister.

Nu har den højtærede Indenrigsminister sluttet dette Forlig, dette Kompromis med et enkelt Medlem, Formanden for den frikonservative Gruppe i Landstinget. Hvem der er den store, hvem der er den lille her, vil Fremtiden vise; og hvem der faar Stenene i Øjnene, vil ogsaa Fremtiden afgøre. Dette Forslag er ikke en heldig Løsning, det er ikke til Lykke for det danske Folk. Det indeholder Spiren i sig selv til en ny Kamp, og jeg skal her, saa vidt det lader sig gøre, underbygge de Udtalelser, jeg fremkommer med, med Udtalelser fra de ærede Medlemmer, der nu staa paa den anden Side og kæmpe for den privilegerede Valgret. Det er kun faa Aar tilbage, den nuværende Finansminister holdt en stor og glimrende Tale, som jeg vil bede ærede Medlemmer læse netop i disse Dage, før de gaa til Afstemning. Der var mange gode Ting i denne Tale, men den Tale holder den nuværende Finansminister ikke i disse Dage. Da talte han om at stille den privilegerede Valgret og den almindelige Valgret op imod hinanden saaledes, som man her gør, den almindelige Valgret

til Sogneraadene og Byraadene mod den privilegerede Valgret til Amsraadene. Prøv, sagde den nuværende Finansminister den Gang, at stille den privilegerede Valgret og den almindelige Valgret op imod hinanden, og den almindelige Valgret vil blive radikal og rød. Jeg tror, han havde Ret, men jeg tror ikke, at der er nogen af de andre Herrer, der vil paastaa, at den privilegerede Valgret bliver radikal og rød, det hænder vist aldrig. Se, derfor skaber man her et Modsætningsforhold, som sikkert vil føre bitre Kampe med sig i Fremtiden. Man vil faa de samme Kampe at se paa det kommunale Omraade, som vi have set paa det politiske Omraade efter 1866. Jeg staaar altsaa ikke her ene med denne Opfattelse; jeg har en saa værdifuld Forbundsfulde paa min Side som den nuværende Finansminister, naar jeg siger dette.

Det ærede Medlem for Løvel var den Gang enig med mig, han talte om at slette Skel og ikke flytte Skel. Nu flytter det ærede Medlem Skel, men han flytter det ikke den rette Vej. Det ene Sted maa man vel indrømme, han flytter det, men han flytter det tilbage igen det andet Sted. At slette Skel er der nu ikke Tale om. I Sognekommunerne sletter man tilsyneladende Skellet, men ved Opholdsbestemmelsen flytter man Skellet tilbage, og i Amsraadene bibeholder man den privilegerede Valgret. Der er der overhovedet ikke Tale om, at man sletter Skel. Jeg ved ikke, hvorvidt man efter dette overhovedet i Fremtiden kan stole paa Rigsdagsmænd, stole paa de Kandidater, der bejle til Vælgerens Stemme paa Valgdagen. Skal det overhovedet ikke have mere Betydning i det offentlige Liv i Danmark, hvad man lover Vælgerne paa Valgdagen, end at man har Lov til at løbe fra det inden næste Valgdag, er jeg bange for, at den politiske Moral lider et Knæk, som det er vanskeligt at faa oprettet.

Den ærede Minister hører til dem, der ikke mindst afgjort og bestemt have udtalt sig for den lige og almindelige Valgret, uden Afslag, uden andre Garantier end Forholdstalsvalgmaaden. Nej, naar man taler om dette Spørgsmaal, gaar man ikke tilbage hverken til 60erne eller 70erne eller 80erne, men man gaar ud fra den ligefremme Ting, at saa længe vi levede under Højreregeringer her i Landet, var det trangt og vanskeligt at faa løst dette Spørgsmaal, en trang og vanskelig Vej, den almindelige Valgret havde at gaa. Men nu, da vi leve under en Venstreregering, nu havde alle Ret til at tro og vente, at